

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 105/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 2023r. w sprawie III K 277/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obraza przepisów prawa materialnego:</p> <p>a)art.13§1kk w zw. z art.148§1kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w przedmiotowej sprawie i przyjęcie, że zachowanie A. C. wypełniło znamiona w/w przestępstwa, a mianowicie usiłowania zabójstwa w zamiarze ewentualnym, w sytuacji gdy brak było w działaniu podsądnego ani zamiaru bezpośredniego ani zamiaru ewentualnego albowiem do przedmiotowego zdarzenia-naruszenia prawidłowych czynności narządów ciała, jakimi są powłoki brzucha pokrzywdzonego, doszło w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wyniku nieszczęśliwego wypadku (w wyniku tzw. biernego mechanizmu powstania obrażeń);

b)art.25§1kk poprzez jego nieprawidłowe niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy- w tym zeznania świadków, a także zeznania samego pokrzywdzonego wskazują wprost, że osobą agresywną i prowokującą całe zajście między oskarżonym, a pokrzywdzonym, był właśnie pokrzywdzony, który pierwszy zaatakował oskarżonego, a ten w obronie przed większym, wyższym i bardziej muskularnym mężczyzną bronił się;

w sytuacji nie podzielenia zarzutów sformułowanych powyżej:

obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

a)art.2§1pkt 1 oraz art.4 w zw. z art.5§2 kpk poprzez wydanie wyroku skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oskarżonego oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i brak zastosowania domniemania niewinności w związku z wieloma wątpliwościami, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego- w zakresie tego zarzutu podkreślić trzeba, że w niniejszej sprawie wątpliwości jakie pojawiły się w przedmiotowej sprawie to mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonego, który mógł powstać w dwojaki sposób;

b)art.7kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego

rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przejawiające się w tym, że :

- pokrzywdzony, a więc osoba, która była najbliższym oskarżonego w swoich zeznaniach wskazał, że nie widział „ruchu ręką”, tj. uderzenia oskarżonego, co wskazuje, że obrażenia M. K. (1) powstały w tzw. mechanizmie biernym,

- w zeznaniach świadka K. M. nie odnotowano, że na rozprawie wskazał, podobnie jak inne osoby, że oskarżony nie wykonywał ruchu ręką, co wskazuje, że obrażenia M. K. (1) powstały w tzw. mechanizmie biernym,

- zeznania M. K. (2) były niewiarygodne z uwagi na to, że świadek była była partnerką oskarżonego, a więc nie chciała zaszkodzić mu swoimi zeznaniami, podczas gdy świadek ten był w centrum wydarzeń i obserwował sytuację z bliska, a dyskredytowanie wiarygodności świadka tylko i wyłącznie z uwagi na bycie była konkubina oskarżonego jest nieuprawnione,

- oskarżony swoim zachowaniem sprowokował pokrzywdzonego do ruszenia w jego kierunku w celu wytrącenia mu butelki, w sytuacji gdy pokrzywdzony zeznał, że już wcześniej uderzył oskarżonego i sytuacja kiedy biegł do oskarżonego była kontynuacją ataku na oskarżonego, który z pomocą stłuczonej butelki próbował bronić się przed osobą dysponującą zdecydowanie lepszymi warunkami fizycznymi;

c)art.193§1kpk w zw. z art.201kpk wyrażające się w poprzestaniu, w przedmiotowej sprawie wyłącznie na ustnej uzupełniającej opinii

jednego biegłego- M. P. i braku powołania drugiego biegłego, w sytuacji gdy dotychczasowy biegły Z. G., z uwagi na swój stan zdrowia, zakończył wykonywanie obowiązków biegłego i nie był w stanie wydać opinii uzupełniającej, a w przedmiotowej sprawie pojawił się szereg wątpliwości wynikających z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego co do mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego oraz w sytuacji gdy biegły M. P. stoi na stanowisku, że cyt.: „obrażenia powstają w sposób bierny gdy np. ofiara przewróci się na narzędzie leżące na podłożu i wówczas dochodzi do obrażeń typu biernego. To są jedynie przypadki znane w medycynie sądowej powstania obrażeń typu biernego podczas nabicia się na narzędzia”, w sytuacji gdy opinia ta jest poglądem odosobnionym i medycyna sądowa zna także inne przypadki mechanizmu powstania obrażeń w typie biernym;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

a) błędnej ocenie osoby oskarżonego w kontekście art. 53kk i wymiarze oskarżonemu kary nieuwzględniającej wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy, a także celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągać kara oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w sytuacji gdy warunki i właściwości oskarżonego, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa oraz jego postawa w trakcie procesu, wskazuje na to, że oskarżony zasługuje na łagodniejszy wymiar kary,

	<p>b) błędnym uznaniu, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony uzasadniają orzeczenia na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 10.000zł, podczas gdy pokrzywdzony w swoich zeznaniach wskazał, że nie odczuwał bólu, nie przyjmował leków przeciwbólowych i nie przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku ze zdarzeniem</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>analiza zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego w zakresie przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu A. C. i braku uznania zachowania oskarżonego za podjęte w warunkach obrony koniecznej, uzasadnia stwierdzenie, że nie są to zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej oraz wykładni i zastosowania art.25§1kk, a zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, ponieważ zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu oraz wykładni i zastosowania art.25§1kk mogą być formułowane wówczas kiedy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, i pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych dochodzi do nieprawidłowej ich subsumpcji, natomiast z treści zarzutów i uzasadnienia apelacji wynika, że zdaniem skarżącego błędne było ustalenie Sądu Okręgowego, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. K. (1) czego następstwem było przyjęcie w kwalifikacji czynu przypisanego A.</p>		

C. art.13§1kk w zw. z art.148§1kk, a także błędnie Sąd I instancji ustalił, że oskarżony prowokował M. K. (1) do konfrontacji, podczas gdy to pokrzywdzony był agresywny w stosunku do oskarżonego i go zaatakował, a A. C. tylko się przed nim bronił, wyczerpując tym samym przesłanki działania w obronie koniecznej z art.25§1kk,

z takim zarzutem- błędu w ustaleniach faktycznych co do wystąpienia przesłanek z art.25§1kk nie można się zgodzić, ponieważ zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie dawał podstaw do takiego ustalenia,

wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że bezpośrednio przed zdarzeniem doszło do szarpaniny pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym, i po jej zakończeniu, A. C. prowokował M. K. (1) do konfrontacji, rozbił dwie butelki, którymi wymachiwał w kierunku pokrzywdzonego, a potem jedną z nich odrzucił, i w dalszym ciągu „zachęcał” M. K. (1) żeby go zaatakował,

osoba prowokująca starcie nie korzysta z ochrony przewidzianej w art.25§1kk, jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, przywołując orzecznictwo,

o ile zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co do nie przyjęcia przez Sąd I instancji działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej, był nieuzasadniony, to zarzut błędu co do zamiaru z jakim działał A. C., zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasługiwał na uwzględnienie,

Sąd Okręgowy przyjął, że A. C. działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. K. (1),

oznacza to, że w ocenie Sądu I instancji, A. C. godził się ze śmiercią pokrzywdzonego, w wyniku swojego zachowania, z uwagi na użyty przedmiot- rozbitą butelkę, tzw. „tulipan” i miejsce zadania ciosu- brzuch,

Sąd Odwoławczy analizując kompletny materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania uznał, że nie uzasadnia on ustalenia, w sposób pewny, istnienia tak daleko idącego zamiaru po stronie A. C.- zabójstwa M. K. (1) w zamiarze ewentualnym,

w tym miejscu należy podkreślić, że zamiaru zabójstwa nie wolno się domyślać, musi wynikać on w sposób niebudzący wątpliwości z dowodów,

decydujące znaczenie ma odtworzenie strony podmiotowej, ponieważ to ustalenia w tym zakresie powodują, że w danej sprawie należy przyjąć zabójstwo- w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym, czy też ciężki uszczerbek na zdrowiu, jak w niniejszej sprawie,

zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest dowodów na przyjęcie po stronie A. C. zamiaru pozbawienia życia M. K. (1)- zarówno w zamiarze bezpośrednim(co zarzucił oskarżyciel publiczny i z czym nie zgodził się Sąd Okręgowy modyfikując postać zamiaru), jak i ewentualnym,

użyte narzędzie i miejsce zadania ciosu o tym zamiarze nie przesądzają,

w okolicznościach niniejszej sprawy istotne jest, że oskarżony zadał jeden cios, którego następstwem nie była rana drążąca do jamy brzusznej, a rana kłuta, o charakterze

powierzchniowym, co spowodowało, że krwawienie z niej nie było duże, jak wynika z dokumentacji medycznej,

opis rany- skalpującej płat skóry z uszkodzeniem powięzi mięśni brzucha, bez penetracji do jamy brzusznej, uzasadnia stwierdzenie, że uderzenie przebiegało wzdłuż powierzchni brzucha ofiary, a nie zmierzało w głąb, co powoduje, przy uwzględnieniu faktu, że nie było żadnych przeszkód do zadania przez oskarżonego kolejnych ciosów, że brak jest przesłanek do ustalenia, ponad wszelką wątpliwość, że A. C. uderzając rozbitą butelką w brzuch M. K. (1) godził się z jego śmiercią,

bez wątpienia chciał okazać swoją przewagę w konfrontacji z pokrzywdzonym, i swoim postępowaniem naruszył prawnie chronione dobro w postaci zdrowia M. K. (1),

użyty przedmiot i miejsce zadania ciosu powodują, że odpowiada on nie tylko za spowodowany skutek w postaci obrażenia ciała naruszającego prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała ofiary na okres powyżej 7 dni z art.157§1kk, ale także za usiłowanie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w rozumieniu art.156§1pkt 2 kk albowiem wykształcenie i poziom rozwoju intelektualnego oskarżonego uzasadniają stwierdzenie, że miał on świadomość niebezpieczeństwa swojego zachowania dla pokrzywdzonego,

stan nietrzeźwości w jakim się znajdował działał odhamowująco,

co nie zwalnia A. C. z odpowiedzialności za to co zrobił,

o zakwalifikowaniu danego zachowania z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk lub z art.13§1kk w zw. z art.156§1 pkt 2 kk decyduje zamiar z jakim działał sprawca, który w sposób pewny można ustalić po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

zachowanie A. C., bez wątpienia, było niebezpieczne dla M. K. (1), co nie oznacza, że godził się on ze śmiercią pokrzywdzonego(co zostało omówione powyżej w uzasadnieniu), jak przyjął Sąd Okręgowy, i wobec braku jednoznacznych, kategorycznych przesłanek uzasadniających takie ustalenie, Sąd Apelacyjny zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu i jego kwalifikację, na korzyść A. C., mając na uwadze kierunek i zakres apelacji wywiedzionej przez jego obrońcę, uznając, że oskarżony swoim zachowaniem zmierzał do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu M. K. (1) w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu, do czego nie doszło na skutek udzielonej pokrzywdzonemu pomocy,

właściwości i warunki osobiste A. C. również uzasadniają stanowisko Sądu Odwoławczego co do zamiaru z jakim działał,

nie należy on do osób zdemoralizowanych, które nie liczą się z życiem innych,

w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie może być mowy o naruszeniu reguły z art.5§2kpk co do mechanizmu w jakim doszło do powstania obrażenia u pokrzywdzonego, ponieważ zebrany

w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony ugodził M. K. (1) w brzuch rozbitą butelką, tzw. „tulipanem”,

było to celowe działanie,

Sąd I instancji dokonał w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych,

oprócz zeznań świadków (vide: zeznania A. W.), przeciwko tezie apelującego, że do obrażeń brzucha M. K. (1) doszło w mechanizmie biernym, wskutek „nadziania się” przez pokrzywdzonego na rozbitą butelkę trzymaną przez oskarżonego, przemawia opis rany- skalpującej płat skóry z uszkodzeniem powięzi mięśni brzucha, bez penetracji do jamy brzusznej, która oznacza nie ranę punktową, z jaką mielibyśmy do czynienia w mechanizmie biernym lecz ranę obejmującą oznaczoną powierzchnię, w tym przypadku- 8x6cm, będącą skutkiem przesuwania się narzędzia (rozbitej butelki) wzdłuż powierzchni brzucha ofiary, co przemawia za świadomym działaniem osoby dysponującym tym przedmiotem,

zarzut obrazy art.7kpk nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, co do prowokacyjnej postawy oskarżonego i mechanizmu powstania obrażeń brzucha u M. K. (1), został oceniony przez Sąd I instancji prawidłowo, z zachowaniem reguły dowodzenia z art.7kpk, która statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą ocena dowodów, mająca swoje oparcie w prawidłowo zebranych i ujawnionych materiale dowodowym, obiektywna,

zgodna z logiką i doświadczeniem,
korzysta z ochrony art.7kpk,

brak w zeznaniach pokrzywdzonego
czy wskazanego w środku
odwoławczym K. M. informacji o
ruchu ręki oskarżonego, nie oznacza,
że takiego ruchu nie było,

zauważyła go A. W.(bezstronny
świadek) co w powiązaniu z
charakterem obrażeń doznanych
przez pokrzywdzonego(opisanych
powyżej) i uwzględniając
konfrontacyjną postawę A. C.,
uzasadniało dokonaną przez Sąd
Okręgowy ocenę zgromadzonego w
sprawie materiału dowodowego, że
oskarżony ugodził rozbitą butelką
M. K. (1) w brzuch,

prawidłowo zatem Sąd I instancji
odrzucał stanowisko oskarżonego,
że obrażenia pokrzywdzonego
powstały w mechanizmie biernym,
wskutek „nadziania się” przez M.
K. (1) na rozbitą butelkę trzymaną
przez A. C., jako realizację przyjętej
przez niego linii obrony mającej na
celu uniknięcie odpowiedzialności
karnej wbrew faktom,

nie zasługuje na uwzględnienie
zarzut dotyczący oceny zeznań M. K.
(2) dokonanej przez Sąd Okręgowy,

przedstawiona w uzasadnieniu
Sądu I instancji ocena zeznań
tego świadka, zdaniem Sądu
Apelacyjnego, była prawidłowa
albowiem nielogiczne było
twierdzenie M. K. (2) obserwującej
zdarzenie będące następstwem
karygodnego zachowania
oskarżonego wobec niej, że
momentu powstania obrażeń u
pokrzywdzonego nie zauważyła,

bez wątplenia przyjęła postawę
nie szkodzenia swojemu byłemu

partnerowi- na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy,

odnosząc się do tego zarzutu apelacji podkreślić należy, że z punktu widzenia poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, nie mógł on wpłynąć na rozstrzygnięcie, które wynikało z przyjętego mechanizmu powstania obrażenia u pokrzywdzonego, a o czym świadek, jak twierdziła, nie miała wiedzy,

zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło do obrazy art.193§1kpk w zw. z art.201kpk, ponieważ w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie było podstaw do powołania kolejnego biegłego z zakresu medycyny w celu ustalenia mechanizmu, w jakim doszło do powstania obrażeń brzucha u M. K. (1),

uzyskane w toku postępowania opinie sporządzone przez biegłego M. P. były zupełne i jasne, poparte wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem biegłego,

odwoływanie się przez skarżącego do stanowiska zaprezentowanego przez innego biegłego w toku innego postępowania było nieuprawnione z uwagi na fakt, że opinia w danej sprawie dotyczy okoliczności konkretnego zdarzenia, i biegły do nich nawiązuje wydając opinię,

fakt, że biegły Z. G., który na początkowym etapie postępowania opiniował w przedmiotowej sprawie, a z uwagi na stan zdrowia nie mógł wydać opinii uzupełniającej, nie był przesłanką do powołania kolejnego biegłego z zakresu medycyny,

należy zwrócić uwagę skarżącemu, że opinie z zakresu medycyny, uzyskane w toku postępowania były tylko elementem zgromadzonego

w toku postępowania materiału dowodowego, oceniane łącznie z pozostałymi dowodami, a ich kompleksowa analiza przemawia za trafnością stanowiska zaprezentowanego przez biegłego M. P., że obrażenia brzucha doznane przez M. K. (1) nie powstały w mechanizmie biernym- Sąd Apelacyjny wskazał już powyżej w uzasadnieniu dlaczego ustalenie Sądu I instancji w tym zakresie należało uznać za prawidłowe,

analiza zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w kontekście art.53kk uzasadnia stwierdzenie, że był on ściśle powiązany z jednym, z alternatywnych wniosków apelacji, dotyczącym sytuacji pozostania przy kwalifikacji przyjętej przez Sąd Okręgowy i miał na celu obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, co z uwagi na modyfikację opisu i kwalifikacji czynu przypisanego A. C., na korzystniejszą, czego efektem było wymierzenie kary w niższej wysokości, spowodowało, że brak było podstaw do jego uwzględnienia,

Sąd Odwoławczy kształtując wymiar kary pozbawienia wolności, na podstawie przyjętej po rozpoznaniu apelacji kwalifikacji czynu popełnionego przez A. C., miał na względzie okoliczności podniesione w apelacji, dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także celów kary,

analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dotyczący okoliczności poprzedzających zdarzenie będące przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu, w tym zachowania pokrzywdzonego, który miał możliwość uniknięcia konfrontacji z oskarżonym,

<p>należało miarkować wysokość zadośćuczynienia,</p> <p>okoliczności wskazane w tym zakresie przez skarżącego również przemawiały za niższą kwotą zadośćuczynienia jako rekompensatą adekwatną do poziomu krzywdy doznanej przez niego na skutek karygodnego zachowania oskarżonego,</p> <p>zdaniem Sądu Apelacyjnego zadośćuczynienie w wysokości 5.000zł jest kwotą uwzględniającą wszystkie okoliczności, które należało wziąć pod uwagę ustalając poziom krzywdy M. K. (1)- związane z powstaniem urazu i zachowaniem pokrzywdzonego, a także skutki obrażeń dla jego funkcjonowania i fakt, że nie może być symboliczne, i jednocześnie nie może być źródłem jego nieuzasadnionego wzbogacenia</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>przyjęcie, że działanie oskarżonego było działaniem w obronie koniecznej i w konsekwencji uznanie, że oskarżony nie popełnił przestępstwa</p> <p>ewentualnie, w przypadku nie podzielenia powyższego:</p> <p>zmiana zaskarżonego wyroku i uznanie, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona wyłącznie art.157§1kk i wymierzenie kary na podstawie tego przepisu oraz obniżenie wysokości zadośćuczynienia orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego, do kwoty 1.000zł</p> <p>ewentualnie w przypadku nie podzielenia powyższego:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>wymiarze kary we względniejszym wymiarze, tj. w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz obniżenie wysokości zadośćuczynienia orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego do kwoty 1.000zł</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadne zarzuty naruszenia art.5§2kpk(w zw. z art.2§1pkt1kpk i w zw. z art.4kpk) oraz art.7kpk i art.193§1kpk w zw. z art.201kpk, a także dotyczące nie przyjęcia przez Sąd Okręgowy obrony koniecznej, i ustalenia, że A. C. zaatakował pokrzywdzonego M. K. (1),</p> <p>wprawdzie zasadnie skarżący podniósł, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało przesłanek z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk, co doprowadziło do ustalenia przez Sąd Apelacyjny, że postępowanie A. C. należało rozpatrywać pod kątem wyczerpania znamion czynu z art.156§1 pkt 2 kk, albowiem zgromadzone w toku postępowania dowody nie uzasadniały przyjęcia zamiaru zabójstwa, a jedynie działanie, w zamiarze ewentualnym, spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, to nie było podstaw do ograniczenia odpowiedzialności karnej oskarżonego tylko do skutku z art.157§1kk,</p> <p>zmiana opisu i kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu spowodowała obniżenie kwoty zadośćuczynienia lecz nie do poziomu wskazanego we wniosku,</p>		

<p>przyjęty przez Sąd Apelacyjny zamiar z jakim działał oskarżony sprzeciwiał się przyjęciu rekompensaty za krzywdę jaką spowodował na poziomie 1.000zł jako nieadekwatnej do krzywdy doznanej przez M. K. (1), co Sąd wyjaśnił powyżej w uzasadnieniu,</p> <p>modyfikacja rozstrzygnięcia dokonana przez Sąd Apelacyjny spowodowała, że wniosek dotyczący obniżenia kary- bez zmiany kwalifikacji przyjętej przez Sąd I instancji był bezprzedmiotowy(na marginesie należy tylko zauważyć, że najniższa kara pozbawienia wolności możliwa do orzeczenia przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary przy kwalifikacji obejmującej art.13§1kk w zw. z art.148§1kk to 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności)</p>		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności przez niesłuszne zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy okoliczności sprawy, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, a także wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej, bez zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>zarzut rażąco niewspółmiernie łagodnej kary pozbawienia wolności wymierzonej A. C. za przypisane mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwo okazał się nietrafny, ponieważ zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie uzasadniał przyjęcia, że oskarżony działał z zamiarem zabójstwa M. K. (1) albowiem prawidłowa ocena dowodów uzasadniała ustalenie, że A. C. działał z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu- co zostało przedstawione szerzej w punktach 3.1. i 5.2. uzasadnienia, co doprowadziło do zmiany opisu czynu przypisanego A. C. w punkcie 1. zaskarżonego wyroku, na korzyść oskarżonego, i jego kwalifikacji prawnej, na łagodniejszą, co w dalszej kolejności skutkowało wymierzeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze (vide: punkt 5.2. uzasadnienia),</p> <p>w tych okolicznościach kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu przez Sąd Okręgowy okazała się rażąco surowa, co doprowadziło do zmiany wyroku w tym zakresie i orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z podstawy skazania rozstrzygnięć dotyczących nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie A. C. za czyn z art.13§1kk w zw. z art.148§1kk w zb. z art.157§1kk w zw. z art.11§2kk, na podstawie art.14§1kk w zw.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

z art.148§1kk w zw. z art.11§3kk kary 15 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zarzut bezzasadny, wniosek oskarżyciela publicznego nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ Sąd Apelacyjny zmienił opis i kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu A. C. na łagodniejszą, co z kolei uzasadniało orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze niż uczynił to Sąd I instancji		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, orzeczenie o dowodzie rzeczowym	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

<p>pomimo zaskarżenia wyroku w całości przez obrońcę oskarżonego, nie podniesiono żadnych zarzutów dotyczących orzeczenia o dowodach rzeczowych oraz o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, a Sąd Odwoławczy, z urzędu, nie stwierdził żadnych podstaw do zmiany rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w tym zakresie</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>zmiana opisu i kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. zaskarżonego wyroku przez uznanie A. C. za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2020r. w miejscowości Ś., gmina D., pow. (...), działając w zamiarze ewentualnym, usiłował spowodować u pokrzywdzonego M. K. (1) ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w ten sposób, że ugodził go w brzuch stłuczoną butelką, tzw. „tulipanem”, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc, a spowodował u M. K. (1) ranę kłutą, skalpującą płat skóry z uszkodzeniem powięzi mięśni brzucha, bez penetracji do jamy brzusznej, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała M. K. (1), jakimi są powłoki brzucha, na okres powyżej siedmiu dni tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art.157§1kk w zw. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzono A. C. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,</p> <p>kwotę zadośćuczynienia z punktu 4. części dyspozytywnej obniżono do 5.000 (pięciu tysięcy) złotych</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie uzasadniał przyjęcia, że A. C. działał z zamiarem ewentualnym zabójstwa M. K. (1),</p>	

nie wykazano bowiem strony podmiotowej czynu z art.148§1kk,

prawidłowa ocena dowodów uzasadniała ustalenie, że A. C. działał z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu M. K. (1) pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu- co zostało przedstawione powyżej, w punkcie 3.1. uzasadnienia,

spowodowało to konieczność zmiany opisu czynu przypisanego A. C. w punkcie 1. zaskarżonego wyroku, na korzyść oskarżonego, i jego kwalifikacji prawnej, na łagodniejszą, co w dalszej kolejności skutkowało wymierzeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze,

rozstrzygając o karze Sąd Apelacyjny kierował się dyrektywami wymiaru kary z art.53kk i uwzględnił okoliczności obciążające oraz łagodzące,

do okoliczności obciążających zaliczyć należy wysoki stopień winy sprawcy i wysoką społeczną szkodliwość czynu mu przypisanego wynikające z okoliczności czynu, sposobu działania A. C. i zaatakowanego przez niego dobra chronionego prawem- zdrowia ludzkiego,

A. C. uderzył pokrzywdzonego rozbitą butelką, tzw. „tulipanem”,

na niekorzyść oskarżonego przemawia łatwość z jaką podjął decyzję o zaatakowaniu człowieka, a także działanie w stanie nietrzeźwości, co bez wątpienia zadziało odhamowująco na sprawcę,

do okoliczności łagodzących zaliczyć należy niekaralność A. C. w dacie czynu, której nie należy przeceniać z uwagi na wydanie wobec niego wyroku skazującego niedługo po zdarzeniu będącym przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu,

właściwości i warunki osobiste oskarżonego przemawiają za stwierdzeniem, że nie jest on osobą zdemoralizowaną i zdarzenie objęte postępowaniem nigdy w przyszłości się nie powtórzy,

Sąd Apelacyjny zgodził się z Sądem I instancji, że postawa pokrzywdzonego, nie zainteresowanego wszczęciem postępowania karnego przeciwko A. C.(M. K. (1) nie chciał zawiadamiać o zdarzeniu Policji), uzasadniała przyjęcie, że w sprawie doszło do swoistego pojednania oskarżonego z pokrzywdzonym,

co powinno znaleźć odzwierciedlenie w łagodniejszym potraktowaniu sprawy,

w ocenie Sądu Odwoławczego zasadnie Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary uznając, że nawet najniższa kara przewidziana za przypisany oskarżonemu czyn byłaby zbyt surowa,

Sąd Apelacyjny również odwołał się do tej instytucji kształtowania odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa, przy zmodyfikowanym, na korzyść oskarżonego, opisie i kwalifikacji przypisanego A. C. czynu,

było to konsekwencją poczynionych w sprawie ustaleń dotyczących zachowania pokrzywdzonego bezpośrednio przed zdarzeniem, świadomego prowokacyjnej postawy oskarżonego dążącego do konfrontacji,

M. K. (1) miał możliwość uniknięcia zdarzenia, a jednak tego nie zrobił, czego następstwem były doznane przez niego obrażenia,

taka postawa pokrzywdzonego nie zwalnia oczywiście oskarżonego z odpowiedzialności karnej za ugodzenie M. K. (1) rozbitą butelką w brzuch lecz ma wpływ na poziom tej odpowiedzialności,

analiza okoliczności obciążających i łagodzących doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku, że kara jaką należy wymierzyć A. C. za czyn jakiego się dopuścił na szkodę M. K. (1), to kara 2(dwóch) lat pozbawienia wolności,

stanowi ona właściwą reakcję na przestępcze zachowanie oskarżonego i realizuje cele kary o charakterze wychowawczym i zapobiegawczym w stosunku do A. C., uświadamiając mu naganność jego postępowania, a z uwagi na jej wymiar będzie oddziaływać na niego w przyszłości, zniechęcając go przed popełnieniem kolejnych przestępstw,

w zakresie prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności kształtuje świadomość prawną społeczeństwa pokazując wysoką społeczną szkodliwość przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, a jednocześnie jest sygnałem, że każde takie zachowanie spotka się z odpowiednią reakcją organów wymiaru sprawiedliwości,

Sąd Apelacyjny obniżył kwotę zadośćuczynienia przyznaną M. K. (1) przez Sąd Okręgowy mając na uwadze okoliczności szczegółowo opisane w punkcie 3.1 uzasadnienia

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	na podstawie art.636§2kpk w zw. z art.633kpk zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze, 1/2 tych wydatków obciążając Skarb Państwa, i wymierzono A. C. opłatę w wysokości 300 (trzystu) złotych za obie instancje, której wysokość ustalono kierując się treścią art.10ust.1 w zw. z art.2ust.1pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych

PODPIS
SSA Robert Mąka SSA Przemysław Żmuda SSA Jacek Szreder

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. C.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie oskarżonego A. C. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie za ten czyn, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w	

	<p>zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 2, 6 pkt 2 k.k., kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności- punkt 1. zaskarżonego wyroku,</p> <p>zasądzenie, na podstawie art. 46 § 1 k.k., od oskarżonego A. C. na rzecz M. K. (1) kwoty 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia- punkt 4. zaskarżonego wyroku</p>	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie oskarżonemu A. C. za przypisany mu czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., kary 4(czterech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2, 6 pkt 2 k.k.- punkt 1. zaskarżonego wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana